

**ZVÍŘE
ZROZENÉ Z
NOGI**

TOCHI ONYEBUCHI

**COO
BOO**

Zvíře zrozené z noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tochi Onyebuchi
Zvíře zrozené z noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZVÍŘE ZROZENÉ Z NOGI

T O C H I O N Y E B U C H I

Pro Amber a paní B,
které mi pomohly překlenout mou inisisu.

A pro mámu,
*která mi jednoho dne před mnoha lety řekla,
abych začal psát. A jejíž příkaz jsem si
neodvážila neuposlechnout.*

Kapitola 1

Schválně jsem si sedl tam, kde mě nebylo vidět.

Z hromady sutin, kam jsem se uklidil z dohledu, jsem měl parádní výhled na ostatní požírače hříchů – akie. Shromáždili se dole na malém prostranství obklopeném troskami toho, co kdysi býval něčí domov.

Kdyby věděli, že tam jsem, nejspíš by jim v tu ránu stouplo sebevědomí, přestali by si hrát a pokoušeli by se mi vyhučet díru do hlavy. Nebeská pěst sem a Světloňoš tam. Ve Fóru mě teď nazývají různými *lahala* jmény. Jako by si snad už nikdo nepamatoval, že se jmenuju Taj.

Tahle skupinka akiů byla složená z mladých lidí, dokonce dětí. Někteří z nich ale vypadali podobně staří jako já, včetně jedné dívky s širokým nenuceným úsměvem, která upoutala mou pozornost. Uši jim zdobily malé cvočky s drahokamy, připomínajícími členy rodiny či jejich milované, které opustili nebo kteří opustili je poté, co se jim změnily oči a bylo jasné, že se z nich stali akiové. Jiní měli v uších místo drahokamů uhlíky. Šperky byly určené živým, uhlíky mrtvým.

Pousmál jsem se, když jsem sledoval tu dívku, co se na mě usmívala, zatímco se předváděla před přáteli. Z rozbitého balkonu skočila salto vzad, a když se jí při dopadu trochu shrnula tunika, odhalila kus světle hnědého stehna. Na okamžik jsem zahlédl čerstvě černé znamení obepínající její nohu – tetování znázorňující vrčícího vlka.

Dívka s vlkem se znovu usmála a zdvihla ruku, aby upoutala pozornost ostatních. Akiové se shromáždili kolem ní.

Začali pomalu souzvučně tleskat a tělem se kývali do rytmu. Ruce nad hlavu a tlesknout. Ruce nad hlavu a tlesknout. Rychleji. Rychleji. Ještě rychleji.

Teď ke každému tlesknutí přidali do rytmu ještě dupnutí a začali zpívat známou píseň.

*Jeden kámen, dva a tři,
aki z Arbaa nikoho nešetří.
Čtyři, pět a šestý k tomu,
aki s Khamsy přijde k tvému domu.
Jeden či dva kameny dejte mně,
uvidíte akiho z Thalathy na stromě.
Dejte kámen, prosím, aspoň jeden,
ať jsem té pěkné holky hoden.*

Také já jsem neslyšně vyslovoval slova písně, ale dával jsem si pozor, aby ze mě nevýšla ani hláska. Těžko říct, kdy naposledy jsem se k podobné skupince mladých akiů přidal, ale z textu jsem nepomněl jediné slovo.

Když odezněly poslední tóny písně, jeden z nejmladších chlapců vstoupil do kruhu a začal poskakovat, dokud na sebe neupoutal pozornost. Pak to doopravdy roztočil. Skákal doprava i doleva, točil se a létal vzduchem. A malí akiové kolem něj výskali a tleskali.

Vtom se z kruhu oddělila dívka, tančila k němu a tleskala mu před obličejem. Srovnala s ním krok a najednou z toho byl taneční soubor. Dva akiové kopali a poskakovali, zatímco ostatní zpívali o klukovi, který ukradl perlu a musel odejít z města. Přelezl obrovskou Zeď obklopující naše město Kos a na druhé straně utekl do zakázaného lesa za někým, kdo tam na něj čekal.

Všiml jsem si, že kromě té dívky s vlkem všichni akiové vypadají, že mají neoznačenou kůži. Když jsem se ale podíval pořádně, zahlédl jsem malou ještěrku vytetovanou na klíční kosti. Nebo gryfa na lopatce. Černý inkoust na rudé kůži, na hnědé kůži. Skoro všichni byli příliš mladí na to, aby už pozřeli větší množství hříchů, a tak byla jejich kůže z velké části neposkvrněná znameními se zvířecími motivy, která získají za úspěšné pozření hřichu. Tato znamení nás také označují jako vyvrhele a lidé ve Fóru po nás kvůli nim vrhají zhnusené pohledy a vrážejí do nás. Tihle akiové mají štěstí. Shrnul jsem si rukávy a nohavice přes ruce a nohy, které jsem měl pokryté obrázky zvířat.

Mohl bych jít dovnitř a po zásluze se vyspat, abych se připravil na další pozření, ale venku bylo hezky. Nebylo ani moc sucho, že by se člověk při každém kroku dusil prachem, ale ani moc vlhko, ze kterého je vzduch těžký.

Dokonce jsem se přistihl, že houpám nohama do rytmu písni, která se ozvěnou odráží až ke mně nahoru. Když se tak dívám, jak se ti akiové smějí a tančí, snadno zapomenu, že na některé z nich budou lidé plivat, až opustí naši dahii, naši čtvrtě, a budou procházet Fórem. Některé budou kopat, a dokonce i bít palácové strážce, až se budou procházet našimi ulicemi se svými šavlemi, rukavicemi a naprostou absencí humoru. Tady jsou šťastní a bezstarostní. Tady *jsme* šťastní a bezstarostní.

Kolem mě se přehnal stín.

Trhnul jsem sebou, připraven zasáhnout, ale byl to jen Bo.

„Tohle mi nedělej, brácho, málem jsem tě zabil,“ zlobil jsem se.

Ale byl jsem rád, že ho vidím, i když bylo jasné, že teď je to jen otázka času, než si nás ostatní akiové všimnou. Můj kamarád byl tak o tři hlavy vyšší než většina lidí v Kosu. Nešlo ho přehlédnout.

Udělal jsem mu místo. Posunul jsem se, aby si mohl taky sednout. Ale Bo zůstal stát. Nedávno potetované ruce měl založené na své velké hrudi, v obličejí měl prázdný výraz a byl klidný jako obvykle.

„Taji, povolali nás do paláce,“ řekl Bo a pak si odkašlal, aby se ujistil, že ho stále poslouchám a nekoukám po té dívce s vlkem. Ušklíbl jsem se. Znamenalo to totiž, že si jí všiml také.

„Povolali Jaie, aby pozřel hřích. Ale neuspěl.“

Úsměv mi poklesl. „Takže přešel.“

„Ano.“ Bo mluvil tiše, ale vyrovnaně. „Inisisa ho porazila. Navíc je pořád volná, někdo se o ni musí postarat.“

Vstal jsem a oprášil si kalhoty. Snažil jsem se přitom nevnímat, ten mráz, co mi běžel po zádech. Moc dobře jsem sice Jaie neznal, ale kývli jsme si na pozdrav pokaždé, když se naše cesty zkřížily. Akiové ho měli v úctě. A teď je mrtvý. Hůř než mrtvý. Pozřený.

Už v tu chvíli jsem se snažil si v mysli inisisu, hříšný běs, představit. Jak je velká? Jak je rychlá?

Ujistil jsem se, že svou dagu mám pěkně zastrčenou v pouzdře na předloktí, i když jsem věděl, že tam vždycky je. Svůj nůž si totiž zasunu do pouzdra hned po probuzení. Bez něj bych se cítil nahý.

„A mág už je tady?“ Nikdo se totiž na pozemky paláce bez doprovodu nedostane.

„Jo, už čeká.“ Když jsem Boa míjel, položil mi svou těžkou ruku na rameno. „Opatrně, Taji. Jai byl dobrý, ta inisisa ho neměla porazit.“

„Řekl ti ten hnusnej mág, jak je ta inisisa velká?“ snažil jsem se setřást jeho sevření.

Bo zakroutil hlavou. Říct ne by pro něj bylo nejspíš příliš námahavé.

„Neboj, brácho,“ poplácal jsem ho po zádech. „Jestli ta inisisa byt' jen sní o tom, že mě porazí, tak ji probudím a donutím ji se mi omluvit.“

Zvedl jsem Boovu ruku ze svého ramene a šel dál směrem k uličce, kde jsem našel mága oděného v černém, jenž na mě čekal, aby mě odvedl za mými povinnostmi.

Jak jsme se blížili k paláci, prohrábl jsem si prsty své rozčepýřené vlasy. Už začaly přerůstat a mně se tenhle účes líbil. Jako bych měl obrovskou vycpanou helmu. Jenomže dá mnohem víc práce je udržovat. Musím si je správně mýt. A někdy když je hor-ko a vlhko, spadnou mi přes uši a vypadám jako osel. Nevím, asi to za to nestojí. Ale líbí se mi, když jsou pěkné, nadýchané a drží tvar.

Nesnáším, když mě nechávají čekat. Čím déle jsem sám s vlastními myšlenkami, tím víc mi pracují nervy. Hraju si s dagou, točím s ní a zase ji chytám, pořád dokola, a dávám si přitom pozor, abych ji uchopil za rukojeť, a ne za ostrou čepel. Snažím se nepřemýšlet o tom, co na mě čeká za zavřenými dveřmi.

Seděl jsem na lavičce na balkoně a čekal, až mě pozvou do paláce, kde sídlí královská rodina. Dokonce i ti nejbohatší si mohou dovolit najmout akiho, aby pozřel jejich hříchy, nanejvýš jednou či dvakrát za měsíc. Královská rodina Kayů si zve akiho každých pár dní. Tady na Kosu všemu vládnou ti nejčistší a nejméně zatížení hříchy. Aby si Kayové udrželi moc, musí se členové královské rodiny oprostit od všech hříchů, i malých včetně těch nejmenších

milosrdných lží. Naši vládci nás pro svou zdánlivou čistotu duše akie dost vytěžují.

Za mramorovou balustrádou byla vidět samá zeleň. Zelená tráva rozprostírající se donekonečna, pár stromů a křoví lemující kamenné cesty klikatící se do dáli na pozemcích paláce. Byl jsem tak zvyklý na červené, hnědé a černé barvy z Fóra, že mi ta zelená přišla až příliš zářivá, až mě z ní bolely oči. Dokonce i větřík vanoucí touhle chodbou mi přišel jako luxus. V dusném horku Fóra se vzduch skoro nehýbal.

Na balkoně jsem zůstal jen já a pár stráží. Uniformy jim zdobil erb královského rodu. Na něm bylo vyobrazeno něco, co měl být drak, ale mně to vždycky připomínalo jednu z těch otravných obyčejných ještěrek, které neustále běhají po zdech, vyskakují z pytlů s rýží a děsí malé děti.

Jeden ze strážných na mě zíral, zatímco jsem si podupával nohou o mramorovou podlahu. Zachytil jsem jeho pohled a zakřenil se, jak nejvíc jsem dovedl, a přitom si mezi prsty pohrával s nožem.

Konečně se otevřely dveře a objevili se čtyři strážní, nesoucí nepochybně Jaiovo tělo zabalené do deky. Přes okraj mu visela ruka, na níž byla vidět jeho tetování. Prsty měl ozdobené ještěrkami a papoušky, kolem zápěstí měl obtočená křídla draka. Na vteřinu jsem se zamyslel, jestli jeho neočištěná duše, jeho inyo, stále prochází chodbami paláce a brání mu vstoupit do Nekonečna. Hříchů nás zatěžují, a když si je nesete s sebou i po smrti, země i nebe vás odmítnou. Říká se, že akiové tak zamořují zem, do které je pohřbí. Tam, kde leží, potom nic nevyroste. Takové banánovníky podle mě nad našimi těly rostou docela dobře. Ačkoli mě tyhle pověřivé lahala nikdy nezajímaly, z palácových stráží mi běhal mráz po zádech. Raději jsem si proto zamumlal rychlou modlitbu k Bezejmennému a doufal, že tím pomůžu Jaiovu inyo na cestu.

Než ho položí do země, bude mu někdo muset podržnout hrdlo. Sice *přešel*, ale nebyl úplně mrtvý, což je to nejhorší, co se nám může stát. Bylo by příliš kruté pohřbít ho zaživa.

Jai se nikdy nezmínil o žádné rodině, ale já doufal, že nějakou má, aby ho jen nehodili do mělké díry, kam pohřbívají všechna naše hříchy obtěžkaná těla, daleko od dolů.

Když jsem odvracel pohled, zahlédl jsem pod Jaiovými tetováními dokonce i modrou kůži. Věděl jsem, že kdybych vstal a prohlédl si jeho tvář, uviděl bych, že jeho obvykle hnědé oči mají nyní zastřenou barvu ledu. Zářivé kamínky v jeho levém uchu by teď byly matné jako uhlí. Obličej by byl ztuhlý ve stejném výrazu, který měl ve chvíli, kdy ho běs pozřel, vysál jeho duši a nechal za sebou jen jeho zničené tělo.

Ale nesměl jsem se podívat, ani se s Jaiem rozloučit, protože přesně tak se do mysli vkrade strach – rychle, jako když mi ještěrka vběhne do ucha, když jí dám příležitost. Pak se tam uhnízdí a roste. Otupuje mě a zpomaluje, a když přijde čas utkat se s hříšným běsem, nebudu se moct pohybovat tak rychle, jak bych potřeboval. To se možná stalo Jaiovi. Dovolil si podlehnout strachu.

Díval jsem se přímo před sebe, když Jaiovo tělo vynášeli. Ze dveří vyšel mág v černém hábitu a já skryl své překvapení, když jsem v něm poznal Izua, hlavního mága. U nás ve slumu o něm akiové za jeho zády vyprávěli vtipy a nazývali ho Velkým šéfem, ale to on stával na ulici se strážnými, když nás jeho muži rvali z náručí našich rodin nebo nás vlekli z našich skrýší. Jiní mágové nás jen povolávali k práci, ale Izu byl jediný, kdo kdy viděl nábor. V hrudi muže, jenž dokáže dělat takovou práci, muselo hořet velmi černé uhlí.

Mágové mají moc vytáhnout lidem hříchy z těla. Hříchy na sebe pak vezmou podobu zvířat, inisis, a mágové pak sedí stranou, zatímco akiové ve snaze tyhle příšery zabít riskují život.

Izu na mě kývl a pak trhnul hlavou směrem ke dveřím. Už je to tady.

Vyskočil jsem na nohy a následoval Izua, který mě zavedl dovnitř a pak chodbou dál. Dveře se za námi ztěžka zavřely. Všechno tam bylo tak pompézní. Nebylo tam nic, z čeho by nečišela důležitost.

Jak jsme šli dál nekonečnou chodbou, mé ošuntělé boty zanechávaly na přepychovém červeném koberci špinavé stopy. Pomalu ke mně začínalo doléhat slabé cinkání a postupně sílilo. Když jsme zašli za roh, ten zvuk byl skoro ohlušující. Dorazili jsme ke dveřím, které byly uprostřed téměř rozpůlené, jak se ohnuly pod opakovanými údery něčeho zevnitř. Ať už bylo uvnitř cokoli, znělo to jako něco mohutného. A rozzlobeného.

Prosmýkl jsem se kolem strážných u dveří. Záda měli rovná stejně jako svá kopí. Ušklíbl jsem se, když jsem viděl, jak třesoucímá se rukama pevně svírají své zbraně.

Zavřel jsem oči a zklidnil dech. Vždy budu v pokušení přemýšlet o tom, čím hřích pozřu, čím vinu si nechám vypálit do duše a na kůži. Na to ale myslet nemohu. Protože pak by mé myšlenky putovaly k hebké kůži princů a princezen. A pak bych myslel na to, jak procházejí kolem čistí a zalití světlem, zatímco já se musím brodit bahnem ve Fóru, snášet plivance a posměšky kvůli svým tetováním – důkazům zločinů, jež jsem nespáchal.

O tom ale přemýšlet nesmím. Proto to nedělám. Neptám se. Jen přijdu a dostanu zapláceno.

Řinčení zničehonic utichlo. Izu stál vedle mě a já čekal na svolení. Přikývl a pod kápí se mu zaleskly zelené oči. Strážní přistoupili ke dveřím, otevřeli je a já vběhl dovnitř s dýkou připravenou k boji. Ani jsem neslyšel, jak se za mnou zavřely dveře, protože běs se zrovna postavil na zadní a zařval mi do obličeje.

Díval jsem se na obrovského lva, jednoho z největších, jaké jsem kdy viděl. Byl tvořen stíny tak temnými, že vysály všechno světlo z místnosti, dokonce i odlesky dagy v mé ruce. Jeho drápy z pramínků černého inkoustu klaply o dlaždice, když dosedl na své ohromné nohy. Hřích přeměněný pomocí černé magie v živou dýchající bytost.

Uvidíme, jak dlouho mi bude trvat to, co Jai nedokázal. Uzavřel jsem mysl, abych ji propojil se svým tělem. Nebyl prostor na emoce, zlost, strach nebo radost. Běs zvedl mohutnou tlapu a ohnal se po mně.

Před prvním máchnutím jsem se sehnul. Druhá tlapa přilétla z opačné strany a já uskočil, ale ne dost daleko. Drápy stejně ostré a smrtelné jako jakékoli skutečné mi rozervaly košili.

Vyškrábal jsem se pozadu na trosky něčeho, co dřív nejspíš byla nějaká okázalá postel. Do dlaní se mi zabodávaly třísky. Pokoj byl úplně na maděru. Koberce ležely rozervané po podlaze a všude kolem pomalu zasychaly šmouhy od krve. Rád bych si myslel, že se Jai snadno nevzdal.

Běs po mně vystartoval a opět napřahoval tlapu. Uskočil jsem těsně z dosahu a pak na zvíře vyběhl. Zachytil jsem se na jeho rameni a šplhal nahoru, abych se mu dostal na záda. Lev zařval, ale já stiskl stehna z obou stran jeho mohutného krku. Ve snaze mě setřást začal vyhazovat. Vtom jsem mu vrazil dagu přímo do krku.

Místnost se otřásla ohlušujícím řevem a potom se mě snažil opět shodit, jenomže já se držel pevně. Bodal jsem stále znovu a znovu. Konečně se mu podlomily nohy a svalil se na zem. S těžkým dechem jsem mu seskočil ze zad.

Tři a půl minuty. *Uhlah*. Dneska bez rekordu.

Oprášil jsem si ruce a otočil se čelem k němu. Pomalu se přeměňoval v mlhu, kousek po kousku se rozpadal, jedna končetina za

druhou, až z něj nakonec zbyla jen louže černého asfaltu na mramorové podlaze. Inkoustová hmota začala vířit, stále rychleji a rychleji a nakonec zamířila ke mně.

Tuhle část nesnáším.

Sehnul jsem se a otevřel pusu. Zbytky inisisy mi vlétly přímo do krku. Pálí to. Musím zavřít oči. Pokaždé. A pokaždé mám pocit, že to bude trvat věčně. Ten smutek, co mi drásá kůži. Ten pocit viny, jenž svírá mou mysl. Ten chlad, který se mi prožírá až do morku kostí. Chci vykřiknout, ale hrdlo mám plné hříchu a ta chvíle se natahuje jako guma víc a víc a víc, až nakonec praskne.

A jsem zpět.

Z koutků úst mi stékaly kapky stínu a já si zbytky hříchu otřel hřbetem ruky. Slyšel jsem v hlavě ozvěny hříchu, ale rychle jsem zatřepal hlavou, aby mě neovládly. Nepotřebuji vědět, kdo co komu udělal. Co se stalo, stalo se. Přišel jsem jen pozřít hřích a dostat za to zapláceno. Zezačátku jsem po pozření ležel na zemi třeba půl hodiny a trásl se tak, že mi málem vypadaly všechny zuby. Teď jsem byl na nohou do pěti minut.

Šel jsem k zamčeným dveřím a dvakrát na ně zabouchal, abych dal vědět Izuovi a strážným, že jsem skončil. Pozřel jsem hřích, hřích nepozřel mě. Udělal jsem to, co Jai nezvládl a co by nezvládl ani jiný aki kromě mě.

Když se dveře rozletěly, uviděl jsem v očích strážných strach a zděšení, jakmile zahlédli místnost za mnou. Jen Izu se tvářil naprosto lhostejně a věnoval mi pohled, jako bych byl nějaký odpad. Jako rezavějící kladivo nebo hřebík, který se nakonec ohne.

Už jsem si na to zvykl.

Vedle Izua stál člověk se zlatými vlasy, ve kterém jsem ke svému překvapení poznal prince Harise. Ten byl sice až asi šestý nebo sedmý v pořadí následnictví trůnu, ale pořád byl z královské rodiny.

Rychle jsem sklonil hlavu, přesto jsem ještě stihl zahlédnout jeho chladný pohled. Nejspíš přišel, když jsem zrovna bojoval s tím hříšným běsem. *Jeho* hříšným běsem.

Uslyšel jsem cinkat mince, poté mě oslnil záblesk zlata a nakonec se mi v dlani objevil kovový plíšek. Měl jsem jen vteřinu na to, abych se podíval na hodnotu, která na něm byla vyražena. Nestačil jsem si všimnout, kolik přesně jsem dostal zapláceno, ale věděl jsem, že to bylo málo. Než jsem se stihl ozvat, přistoupili ke mně strážníci a tlačili mě zase ven, až jsem při tom své peníze málem ztratil.

Párkrát jsem si odplívl ve snaze zbavit se té hříšné pachuti v puše a potom šel dál pěšinou k hlavní bráně paláce, kde na mě čekal Bo, aby mě doprovodil domů. Ve tváři se mu objevil vzácný úsměv, jediná známka jeho obav, že už se nevrátím.

Když jsem došel k Boovi, který mě na pozdrav poplácal po zádech, ucítil jsem, jak se mi na předloktí vypaluje tetování. Tenhle lev vytesaný do mé kůže bude odtěd' pořád se mnou na znamení hříchu prince Harise. Ten si teď může vykračovat čistý, ctihodný a svobodný, zatímco já musím v hlavě a na těle nést důkazy jeho zločinů. Na okamžik jsem pocítil tíhu. Myslí se mi přehnalo utrpení a zoufalství spojené s oním hříchem, ale soustředil jsem se, abych je z hlavy vyhnal, přesně jak mě učili a jak to dělám už od svých devíti let.

Vydělanou minci jsem si strčil mezi zuby a pohrával si s vlasy. Potřeboval jsem na jejich úpravu obě ruce, aby trčely správným směrem.

Ukázalo se, že Jai neměl žádné blízké příbuzné, a tak jeho pohřeb zůstal na nás. Já a několik dalších akciů jsme vystoupali na římsu trčící z kamenné zdi, která jako okraj mísy obklopuje severní dahii

jménem Ashara. Hned za zdí jsou doly, kde jsem viděl muže černé jako obsidián, jak pracují i v poledním horku. Nosy a ústa jim zakrýval šátek černý jako uhlí. Buď právě šplhali nahoru z dolu, nebo podávali koše plné drahých kamenů, které našli. Vzduch naplnil kovový zvuk jejich kladiv narážejících o kámen. Byl to jiný hluk než ve Fóru.

Na dně té velké mísy byla rozeseta obydlí, ale šlo hlavně o boudy a pár chatrčí s plechovými střechami. Skoro jsem tam dole ani neviděl lidi, jen malé tečky, které běhaly do chatrčí a zase vybíhaly ven, ale věděl jsem, že se tam někde nad ohněm opéká koza a ženy se chystají posypat mladé dívce čelo vzácnými kovy u příležitosti dosažení dospělosti. Její mladší sestry někde rozmačkávaly sladké brambory a remcaly u toho. V nějaké temné uličce zase šňupači drtili kameny a ze hřbetu ruky šňupali vzniklý prášek, aby na chvíli zapomněli na své problémy. Nad tím vším se tyčila ohromná socha Maleka, mytického válečníka, jenž před dávnými časy bojoval s arashi, démonickými příšerami, které sestoupily z nebe a napadly dahii. Socha se vždycky zbarví do hnědo-červena, když na ni slunce svítí z tohoto úhlu. Malekova ruka, v níž drží meč, je napřažena vzad, připravená zasadit ránu neviditelnému nepříteli. Dívá se do nebes.

Jaiův pohřeb vedl Bo jako jeden z nejstarších akiů. Poté co akiové položili Jaiovo tělo vedle jeho prázdného hrobu, mu Bo podřízl hrdlo jeho vlastní dagou, a vysvobodil ho tak z poloviční smrti. Peníze jsem měl v kapse a na pohřby nemívám kuráž, ale měl jsem dojem, že tomuhle akimu dlužím být aspoň poblíž. Na to, abyste poznali, kde v téhle části dahie byl nedávno někdo pohřben, nepotřebujete ani horníka ani farmáře. Na místo, kam jsou akiové uloženi, se nedává žádný náhrobek ani jiné označení, hrobu se ovšem vyhýbá tráva. Nám se vyhýbá.

Pohřbili jsme Jaie i s jeho kamínky v uchu.

Jeho inyo poletovalo vzduchem jako černé nárazy větru a pak zmizelo a já ucítil Jaie mezi námi.

Bo začal zpívat svým zvučným a jasným hlasem, ale nepochytil jsem slova, jen rytmus. Pustil se do tance a posléze se přidali ostatní. Jaiovo inyo tančilo s nimi.

Lev na zápěstí mě pátil jako všechna nová znamení. Píchlo mě v břiše. Nejdřív jsem si myslel, že mě zasáhlo pozorování pohřbu dalšího akiho, ale pak jsem si uvědomil, že jsem celý den nejedl.

Když obřad skončil, přelezl jsem asharskou zeď a šel shánět nějakou paprikovou polévku.

Hlavním principem, který nám vládne, má být rovnováha. Hřích a oběť. Noc a den. Život a smrt. Vylezl jsem nahoru na římsu a uviděl kluka, jak tam stojí se zavřenýma očima, skoro jako by na mě čekal.

V obličejí měl prázdný výraz, ale na tváři bylo vidět, že plakal. Oblečení na něm viselo. Měl na sobě proděravělou košili a vytahané kalhoty, obojí v barvě bahna. Musel být na ulici aspoň týden. Podle jeho vzezření spíš dvakrát tolik. Vypadal, jako by snil. Rukama pevně objímal hrud' a oči měl zavřené.

„Hej!“ přistoupil jsem k němu. Můj stín vypadal hrozivě. „Ztratil ses?“

Tohle chlapce probudilo z transu a začal se třást. Řekl bych, že ani neměl domov, ze kterého by utekl. Možná pro něj najdu místo u tety Sanii a tety Nawal v marayu u ostatních sirotek z Kosu.

„Hele, jak se jmenuješ?“

Chlapec otevřel oči a vtom jsem to uviděl. Bílé zorničky. Duhovky měl hnědé, ale přímo uprostřed nich zářila malá slunka. Byl to aki. Neviděl jsem na něm žádný hřích, takže se mu oči změnily teprve nedávno.

Vždycky když kazatelé ve Fóru mluví o Rovnováze, Bezejmenném, hříchu a čistotě, je to všechno lahala. Ale sotva jsme pohřbili Jaie, najednou se objevil tenhle kluk. Možná tohle je ta Rovnováha, o které mluví. Jeden odejde, další přijde.

„Omar,“ vyhrkl. „Jmenuju se Omar.“

Natáhl jsem ruku dlaní nahoru. „Na tebe a tvé blízké, Omare,“ pozdravil jsem.

Chvíli mu to trvalo, ale nakonec přejel svou dlaní přes mou. Měl ji pokrytou prachem a za nehty se mu držela špína. „Na vás a vaše blízké, pane.“

„Taj,“ opravil jsem ho. „Jmenuju se Taj.“ Bezmyšlenkovitě jsem mu rukou prohrábl rozčepýřené vlasy. „Teď je z tebe aki. Pojď se seznámit se svými bratry a sestrami.“ Otočil jsem se a vedl ho zpátky z kopce.

Papriková polévka mi nikam neuteče.

Kapitola 2

Pokaždé když se vrátím do Fóra, mě místní hluk praští do uší. Do minuty jsem měl sandály celé od hlíny a prachu. Doufal jsem, že čerstvý vzduch a slunce mi pomohou vyčistit hlavu a papriková polévka zahřeje tělo. Podíval jsem se na nového lva vytetovaného na předloktí. Pořád ještě páčil. Hřích prince Harise se mě držel déle než obvykle, což zřejmě není žádné překvapení vzhledem k tomu, jak byla velká ta inisisa.

Burácení davu se zmírnilo v tlumený hukot, ale kdybych nastrožil uši, dokázal bych zachytit zlomky rozhovorů o tom, jak má přijet něčí bratranec nebo že ceny stoupají. Míchal se tu severní kosanský přízvuk s jižním. Nad tím vším stál na okraji ulice vyvolávač a zpíval svaté verše hlasem, který zvonil nad celým davem.

Směs vůní o něco dál ohlašovala tržiště. Nejružnější dovezené bylinky, smažené bulky sladké jako cumel, dráždivě kořeněná papriková polévka s fufu. Vůně se natolik míchaly jedna přes druhou, až už to bylo cítit spíše jako sladce nakyslý zápach odpadků.

Mezi stánky klenotníků, kde se třpytily krystaly a prsteny tak zářivé a početné, než aby mohly být pravé, prodávali knihkupci. Vystavovali své zakázané zboží na rozprostřeném plátně, které mohli v mžiku sbalit. Mezi knihami bylo možné nalézt většinou různé verze Slova, svatého písma, jež řídí naše životy. Stránky byly stočené do válců, čtenář si tak mohl knihu přiložit k oku a sledovat, jak se text během čtení točí a vytváří nová slova. Některé válce byly prosté, z pevné kůže a s černým inkoustem. Jiné zase byly barevnější a zdobenější a psané okázalým zdobným písmem. Už jsem takových knih viděl dost na to, abych věděl, že polovina z nich vůbec neobsahuje posvátné učení, nýbrž tajné příběhy, zakázaná vyprávění o původu Kosu a světa či texty, podle nichž se hřích nedá ani koupit, ani prodat, ani pozřít.

Zahlédl jsem, jak si nějaký kluk protáčí jednu z nich mezi rukama. Měl ji přitisknutou k obličeji a bořil do ní nos. Trochu jsem se zaklonil a uviděl, že uvnitř nejsou slova, ale obrázky. Tuhle knihu znám. Tenhle knihkupec prodává komiksy. Třeba o mladém akim, jenž se vydal hledat kouzelný amulet, který ho měl zbavit všech hříchů nebo tak něco.

O dva stánky dál, vedle bylinkářky, prodával jiný chlápek příběhy o princi a princezně, kteří hodně připomínají naši královskou rodinu. Nikdy nezmínil jejich jména, ale všichni v Kosu věděli, kdo je tím princem, kterého v minulém čísle načapali v komnatách jiné dámy. Nejspíš to byl Haris. Skuteční lidé v Kosu, tedy ti, co se zašpiní ve Fóru, ti, kteří se snaží prosadit mezi tuctem jazyků ozývajících se ze všech stran, ti vědí, že královská rodina není čistá. Všichni to víme. Mnoho z nás už pozřelo jejich hříchy. Jen se musíme tvářit, že jsou čistí jako křišťál, aby nás u brány nepověsili před zraky našich blízkých a abych mohl dál vydělávat ramzi, které posílám své rodině.

„Hele, kluku, buď si to kup, nebo odprejskni. Tady nejsi v knihovně.“ Knihkupec vytrhl chlapci knihu z ruky a přitom si dával pozor, aby válec neponičil. Zíral jsem na něj a sáhl do kapsy, kde jsem našel peníze od Izua. Klidně za tu pitomou knihu zaplatím. Jen ať si ten kluk užije trochu dobrodružství.

Pak jsem ale peníze vytáhl a sykl zlostí. Natáhl mě víc, než jsem čekal. Tohle sotva vystačí na to, co posílám domů. Na vteřinu mě napadlo, že bych já natáhl jemu, ale to bych pak neměl žádnou práci, protože by bylo po mně.

Vtom knihkupec tiše zapískal a hodil po mně významný pohled. Pak se znuděně zadíval kamsi do dále, ale rukama pohyboval svižně jako muška, která se nechce nechat zaplácnout. Viděl jsem, jak zasouvá některé válce pod jiné, další pak strkal rovnou do batohu. Uslyšel jsem další tichá hvízdnutí, a když jsem se otočil, jiný knihkupec prováděl stejné kradmé pohyby. A kousek dál další. Vtom jsem zaslechl řinčení okovaných bot a pochopil jsem.

Davem proploovala Agha, skoro jako by se ani nebrodila bahnem. Vedla šik jiných strážných. Měla na sobě jasně rudou dvojitou šerpu pro vyšší důstojníky. Ti strážní za ní nebyli nic než řadoví vojáci za generálem.

Dívala se přímo před sebe, ale všem bylo jasné, že všechno vidí. Knihkupci upírali oči na své zboží, zatímco strážní prošli křižovatkou a potom je pohltil dav.

Ten malý kluk pořád ještě popotahoval kvůli tomu, jak mu knihkupec sebral tu knihu. Nejspíš ani netušil, že mu prodejce právě zachránil život. Kdo ví, co by Agha udělala, kdyby objevila chlapce, jak si pročítá nelegální texty.

Prohrábl jsem mu vlasy a zapadl do uličky vedoucí domů, aniž bych věnoval pozornost podvodníkům a šejdířům lemujícím potmělé stezky. Byli mezi nimi jasnovidci, co slíbí, že vám za pár

ramzi vyvěští budoucnost, nebo podvodníci nabízející tajemné léky lidem sužovaným neduhy těla i duše.

V jedné z postranních uliček jsem zaslechl, jak nějaká žena s šálem přitáženým těsně k hrudi žadoní u kupce: „Prosím vás, mého syna trápí hříchy.“ Do očí se jí draly slzy. „Už několik let není schopen vstát z postele. A nařiká. Pořád nařiká, přitom na těle nemá žádné zranění.“

Při těch slovech jsem ztuhl. Měl bych jít pryč. Není to můj problém. Čím víc jsem ale poslouchal, tím víc mě to štvalo. Už jsem to viděl.

To jsem byl mnohem mladší. Velký možná tak ke kolenům svého baby. Držel jsem se jeho nohavice, když s mágem smlouval o lék pro mamu. Zatímco s ním mluvil, ve stínu se krčil houf dětí. Pamatuji si, jak mág jedno z nich zavolal. Byla to malá holčička, jen o kousek vyšší než tehdy já. Celé paže jí pokrývala tetování. A já věděl, že to je pro mamu, která byla už skoro měsíc nemocná, upoutaná na lůžko hříchem, jehož nikdo z nás nebyl schopen ji zbavit.

I po všech těch letech jsou mama a baba pořád zadlužení.

Rád bych té ženě pomohl, ale potřeboval bych mága, který by hřích vyvolal, a tím bych porušil smlouvu s Izuem.

„Jeho duše je obtěžkaná vinou,“ prosila žena na tržišti. „Prosím, zachraňte mého syna. Akiho si nemůžeme dovolit. Můj syn zemře kvůli nečisté duši a jeho inyo zůstane strašit v mém domě.“ Ta ubohá žena padla na kolena do špinavého bahna.

Poslouchal jsem se zařatými zuby, jak jí kupec slíbil lék, který zažene všechny její pochyby a uzdraví jejího syna tak, že ho zbaví viny, jež ho sužuje. Vtom jsem ucítil ostrou bolest na ruce. Po prstech mi stékala krev. Svíral jsem totiž svou dagu.

Žena vytáhla malou peněženku a pomalu v dlani odpočítávala ramzi, potom pohlédla na kupce, který ji pozvednutím brady

pobídl, aby pokračovala. Zaváhala, ale pak vysypala ještě pár ramzi a spočítala je. Peněženka teď byla skoro prázdná.

Měl jsem co dělat, abych nevytáhl dagu a nevyřízl mu ten jeho nenasytný výraz z obličeje. Kupec podal ženě malou lahvičku, kterou chvíli podržela v obou rukou a potom si ji schovala do rukávu. Ve tváři se jí zračila úleva. Se skloněnou hlavou odběhla pryč.

Díval jsem se za ní, dokud nezmizela, a pak jsem se vydal za kupcem. Ušklíbl se na mě. Teď když uzavřel obchod, všechny známky zájmu a starosti se z jeho tváře vytratily. Zadíval se na má odhalená tetování a ušklíbl se ještě víc. Věděl, že nemůžu nic dělat, bylo by to jeho slovo proti mému, a kdo by věřil akimu? Plivnul mi k nohám, strčil si do pusy sijaru a zamířil zpět do davu.

Prodral jsem se tlačenicí těl a šel za ním. Záměrně jsem si vyhrnul rukávy, aby lidé viděli má tetování. Dav se okamžitě rozestoupil. Většina obyvatel Fóra se snaží vyhnout tělesnému kontaktu s akim, neboť jsou přesvědčení, že vina, utrpení a břemeno hříchu se na ně mohou nějak přenést. Je to lahala, ale ve chvílích, jako je tahle, se to hodí.

Když jsem se ke kupci přiblížil, snažil jsem se nezadusit kouřem z jeho sijary, který se za ním linul.

Už jsem se dostal přímo za něj. Vystrčil jsem loket a vrazil do něj. Kupec zavrával a upadl na zem. Jeho sijara skončila v prachu.

„Ty!“ zavrčel, vyškřábal se na nohy a našťavaně si oprašoval rukávy.

„Prosím za prominutí, pane.“ S očima uctivě sklopenýma jsem se uklonil, zatímco on utrousil několik nadávek.

Narovnal jsem se, až když jsem ho uslyšel odcházet. V dlani jsem pevně svíral kupcův plný měsíc. Z tolika ramzi by ta žena a její syn vyžili dost dlouho. Jenomže by ji také mohl ošálit jiný kupec.

Mama a baba také potřebovali peníze. A tak jsem si měšec zastrčil do rukávu.

Protlačil jsem se davem zpět, aniž bych věnoval pozornost nevraživým pohledům kolemjdoucích, kteří zírali na má znamení. Jejich syčení mě pronásledovalo křivolakými uličkami a postranními cestičkami, dokud jsem nedorazil na okraj Fóra. Předě mnou se rozprostírala dahia, která je mým domovem. Malý kopec stísněný mezi dvěma zdmi oddělujícími ji od sousedních dahií, zrezivělé rozpadající se budovy poskládané jedna na druhou a příliš mnoho lidí žijící na příliš malém prostoru.

Zfetovaní čichači kamenů se dělili o místo na ulici se zlodějíčky a kapsáři. Zakryl jsem si nos a ústa šátkem a vydal se pěšinou, kde se takoví zloději krčili, poflakovali se nebo čekali. Instinktivně jsem překračoval prázdné flakony a skleněné lahve. Snažil jsem se vyhnout taky záplavám odpadků, které se valily prostředkem ulice. Touhle cestou jsem chodíval od dětství. Dokázal bych ji najít po slepu.

Nakonec mě jedna úzká ulička dovedla nahoru na kopec, kde se mi naskytl výhled na zablácené chatrče. Plechové střechy při západu slunce zářily jako rudý plamen. Obydlí se táhla po celém kopci, kam až mé oko dohlédlo, a já se neubránil úsměvu. Domov.

Nejdřív jsem se ale musel sejít s Nazimem, místním makléřem. Ramzi mi vypalovaly díru do kapsy a aspoň nějaké jsem musel dostat k mamě a babovi.

Kapitola 3

Být akim s sebou nese i určité výhody.

Fronta k Nazimovi se táhla podél několika výloh až za roh kolem řeznického stánku, takže než jsem se k němu dostal, mouchy bzučící kolem se rozhodly, že si ke svačině dají raději mě. Žiju v Kosu odjakživa, ale na tu havěť jsem si nikdy nezvykl. Rozhodně bych se bez těch much, co mi neustále lezou do uší, obešel. Jedna mi přistála na nose a já ji rozplácl. Vážně, u Bezejmenného, jestli je vlastní přežití základním zvířecím instinktem, proč mají všechny mouchy ve Fóru takové sebevražedné sklony?

Někdo do mě zezadu vrazil, až jsem málem spadl na muže před sebou. Ve frontě stáli hlavně obchodníci, několik stavitelů a pár mladších obyvatel Fóra, zhruba stejně starých nebo mladších než já. U těch se dá těžko odhadnout, co dělají za práci. Třeba to jsou sluhové nějakého člena královské rodiny, jeho sestry nebo ženy. Některé z dívek jsou služebné. Možná je tu i pár poslíčků s novinami, co pobíhají Fórem se složenými kusy pergamenu obsahujícími zprávy ze všech koutů města. Občas je potkávám,

jak kličkují mezi nohama starších obyvatel. Ti nejlepší se dokážou dostat z jedné dahie do té na opačném konci města za půl dne. Zním Kos dobře, ale ne tak dobře jako tihle kluci. Ví o každém zákoutí, o každém průchodu, dokonce i o bájných podzemních tunelech. Vtom jsem si představil, jak se celá legie dětí plazí chodbami pod zemí, aby mohly předat lidem zprávy o jejich blízkých nebo o nových obchodnících nebo poselství či kázání od vzdáleného kněze.

Přede mnou se zastavil muž, aby si mohl upravit svou vrzající mechanickou nohu. Na své falešné končetině si pohrával s kovovými součástkami a knoflíky. Kov, který mu začínal pod kolenem, vypadal čistě a masivně, ale byl šedý a vůbec se nepodobal těm cenným kovům, jaké nosí Kayové. Vypadal bytelně, ale vrzal. Lidé s umělou končetinou pocházejí většinou ze severu a musím se přiznat, že při pohledu na jejich mechanické paže, ramena a kolena mi běhá mráz po zádech. Já nemám co říkat vzhledem k tomu, že přesně tak pohlíží většina lidí na akie, a kromě toho je fakt, že spousta mechanček, které končetiny přidělávají, jsou moc pěkné holky. Ale stejně...

Z horka už začal vlhnout vzduch. Poznal jsem to podle toho, že mi pomalu sléhaly vlasy. Mouchy to nezastavilo. Takže teď jsem se musel potýkat s nimi a do toho začal chlap přede mnou smrdět. Bylo mi z toho zle.

Opustil jsem frontu a zašel za roh, až jsem se dostal dopředu. Protlačil jsem se beze slova kolem obchodníků, ale stařenkám jsem pár omluvných slov zamumlal. Když jsem došel na začátek fronty, zaklepal jsem Nazimovi třikrát ostře na dveře.

Někdo mě chytil za rameno a otočil čelem vzad.

„Co si myslíš, že děláš?“ Odporný cibulový dech toho obchodníka mě málem vystřelil z bot. Kolem krku a zápěstí se mu blýskaly

šperky. A pořád mě držel za košili. Přitáhl si mě blíž. „Padej na konec fronty, ty kryso z Fóra.“

„Ogo,“ ušklíbl jsem se, „touhle pusou líbáte svou ženu?“

Muž vyvalil oči. V davu to v očekávání rvačky zajiskřilo.

Objevil se nůž, odráželo se od něj slunce. Kupec se vrhnul kupředu.

Odrazil jsem jeho nůž svým a pak mu zkroutil ruku za zády. Okamžitě se zhroutil na zem. Na prstenech mu ve slunci zazářily kameny. Křiklavé a marnotratné. Ten chlap neměl vůbec žádný vkus.

„Tohle nemáte zapotřebí, chlape,“ zamumlal jsem mu do ucha, když se snažil vymanit z mého sevření. Kolem nosu mi neúnavně bzučela moucha, tak jsem ji odehnal pryč. I ten hmyz má rozhodně větší srdce než chlap, co klečí přede mnou.

Někdo v davu zalapal po dechu, a když jsem vzhlédl, uviděl jsem, jak ode mě všichni pomalu couvají a oči upírají na mé ruce. Vtom jsem si uvědomil, že se mi při potyčce vyhrnuly rukávy, a všem se tak naskytl pohled na má tetování. „Podívejte na toho akiho. Nikdy jsem neviděl žádného s tolika znameními,“ zašeptal někdo z nich.

Znovu jsem kopl Nazimovi do dveří a doufal, že takhle nebudu muset dlouho čekat. Ten obchodník se začal svíjet trochu silněji a reptání davu bylo čím dál hlasitější. Ještě pár vteřin a jejich šok přeroste v opovržení a nakonec ve zlost. Modlil jsem se k Bezejmennému, aby Nazim konečně otevřel dveře. Nebude moc rád, že jsem se prozradil, kdo jsem. Existuje spousta lidí, kteří nehodlají navštěvovat stejná místa jako akiové, ale na to už je pozdě.

„Puš mě!“ zařval kupec a kopal do mě. Zkroutil jsem mu ruku ještě víc, on vyjekl a znovu se sesul k zemi. O dvě vteřiny později se objevily další nože.

No tak, Nazime, tak už otevři.

Docházel mi čas. Fronta se rozpustila a kolem mě se vytvořil dav. Byli připraveni se rvát. Opřel jsem se zády o dveře a kupce držel před sebou jako štít.

„Nazime!“ kopl jsem znovu do dveří. „Už by to chtělo!“

Dopředu se valilo víc a víc mužů. Jeden z nich vytáhl dýku a další ho následovali.

Tak takhle to nejspíš skončí. A to jen kvůli místním mouchám a mé prořízle puse. Obchodníka jsem pustil a odkopl ho do davu. Příkrčil jsem se a vytáhl svou dagu. Bude to jako bojovat proti přízrakům, říkal jsem si. Jen jich bude asi padesát. Najednou.

Ve chvíli, kdy se chystali zaútočit, se dveře za mnou otevřely.

Spadl jsem dozadu na chudáka makléře, který mě dokázal zachytit. Nazim mě zvedl a šok se proměnil v pobavení.

„Taji!“ zvolal se zvednutým obočím.

Při pohledu na makléře se dav kupců okamžitě zklidnil. Počkal jsem, dokud neodloží zbraně, než jsem se napřímil a zastrčil svůj nůž.

„Je horko, pane. Víte, co takové počasí dokáže udělat s naším chováním.“

Nazim zakroutil hlavou. „Já vím.“

Čapnul mě za rameno a vtáhl mě do kanceláře. Nevydechl jsem, dokud se za námi nezavřely dveře. Další den v životě akiho.

Na stole měl pečlivě srovnanou hromádku pergamenů, na nichž byly nejspíš zapsané nějaké účty. Nazim se posadil ke stolu a pokynul k židli naproti.

„Prosím,“ vyzval mě svým odsekávaným jižanským nářečím.

Oprášil jsem se, prohrábl si vlasy a snažil se je trochu upravit. Uvnitř bylo chladněji než venku. Mnohem chladněji.

„Taji, byl bych moc rád, kdyby sis svoje záležitosti nevyřizoval na úkor mého živobytí.“

„Nazime, já se snažím, fakt.“ Sedl jsem si a natáhl nohy. Čím rovněji seděl, tím víc jsem se já chtěl shrbit. Čím napnutější měl nohy, tím víc jsem si je chtěl uvolnit. „Ale máš tam venku pár velmi neslušných zákazníků. Možná jsem tam zahlédl i pár pašeráků. Nelegální koření. Zakázané texty. Nikdy nevíš, kdo ti sem přinese pár špinavých ramzi na vyprání.“

„Hele, Taji,“ odvětil Nazim, „víš, že co se týče poskytování mých služeb, nikoho nediskriminuji. Sloužím místní komunitě.“

„Jistě.“ Zpod košile jsem vylovil váček s mincemi a hodil mu ho na stůl. Při dopadu vydal uspokojujivý dunivý zvuk.

Nazim se na mě dlouze zahleděl a já si byl jistý, že se mě chtěl zeptat, kde jsem tolik peněz vzal. Ale jeho byznys je založen na diskrétnosti, takže se pouze pohodlně usadil ve svém křesle. „Takže to všechno pošleme domů?“

Chtěl vědět, jestli si něco z toho nechám pro sebe, ale já si vzpomněl na peníze ve svém váčku a na hřích, který jsem musel pozzít, abych je získal. „Ano, všechno.“

Nazim namočil hrot svého pera do kalamáře, vytáhl z hromádky arch pergamenu a v tichosti začal psát.

Napadlo mě, jestli někdy přemýšlí o tom, jak se všechna ta čísla a jména, která si zapisuje, mění v peníze, jež živí rodiny. Napadlo mě, jestli někdy přemýšlí o životech spojených s penězi, které dostává a odesílá. Popravdě by mě zajímalo, jestli vůbec některý z makléřů o takových věcech přemýšlí.

Zatímco Nazim psal, zavřel jsem oči a myslel na mamu a na babu. Snažil jsem se vybavit si jejich tváře, ale na mysl mi vyplouvaly tváře ostatních. Šklebící se princové a načančané princezny. Vidět mamu a babu, jejich tváře, bylo čím dál těžší.

Nikdy jsem Nazimovi neřekl o tom, jak mama onemocněla a baba si musel najmout akiho, aby ji vyléčil. Ani jsem mu neřekl,

kolik nás to stálo. Ale on nejspíš už slyšel podobných historek dost, nepřekvapilo by ho to.

Nazim si odkašlal. Otevřel jsem oči a všiml si, že rozdělil ramzi na menší hromádky stejné velikosti. Těžko říct, jak dlouho se na mě díval. Rychle jsem zamrkal, abych zažehnal jakýkoli náznak slz. V Nazimově úsměvu se objevil náznak něhy. Jako by mě chtěl opečovávat nebo tak něco. Odvrátil jsem zrak. Nepotřeboval jsem jeho lítost. Tím bych mamu a babu nenakrmil.

„Tak jak to vypadá?“ zamumlal jsem.

„Vypadá to dobře, Taji.“ Nazim mi přistrčil kus papíru. „Kód.“

Půjčil jsem si jeho pero, namočil ho až moc do inkoustu a načmáral pár čísel. Je to stejná série čísel, kterou používám od chvíle, kdy jsem začal našim posílat peníze. Kód, jež znám pouze já, Nazim a rodiče. Nazim rozdělil jednu hromádku na dvě poloviny a jednu z nich dal stranou. Jeho provize.

„Bude to pro dnešek všechno?“

„Jo, to je vše. Díky.“

„Jako vždy, synku,“ pokynul mi pak s milým výrazem. „Měj se dobře.“

„Znáš mě,“ ušklíbl jsem se a zamířil ke dveřím. Nevěděl jsem, jestli na mě venku nečeká rozběsněný dav, aby se na mě mohl vrhnout. Zčásti mi to bylo jedno. „Copak jsem se o sebe nedokázal vždycky postarat?“

Líně jsem mu zamával přes rameno, vyšel ven a zavřel dveře.

Lidé venku stáli zase spořádaně ve frontě. Na jejím začátku byli ale jiní zákazníci, a ne ti, kteří mě málem vykuchali. Skoro jsem si přál, aby tam byli. Lákal by mě další boj a nechápal jsem proč. Pak jsem si vzpomněl na peníze v kapse a na to, jak mě ošidili na výplacť za pozření hříchu prince Harise.

Když jsem dorazil domů, v horním patře našeho obydlí se sešla skupinka akiů u velkého podnosu s fufu. Každý měl vedle sebe místičku paprikové polévky. Na stole cinkaly promáčklé kovové mísy na mytí rukou. Byl tam Bo. A taky Ifeoma. Její tetování medvěda na paži už bledlo. Vedle ní seděl Emeka, Jaiův bratranec. Jednou rukou si dělal kuličku z fufu, pak ji namácel do paprikové polévky a nakonec mu skončila v puse. V uchu měl nový cvoček z uhlíku a pamatuju si, že jsem ho viděl na Jaiově pohřbu. Po místnosti seděla nebo ležela ještě hrstka dalších akiů. Sade si natáhla nohy, na nichž měla kolem obou kotníků vytetovaného hada. Pohrávala si s modrým přívěskem na svém náhrdelníku. Tolu stál u okna a prohlížel si sousední dahii a svou dagou vyrýval do hlíny větší a větší kruhy.

Ve dveřích jsem se na okamžik zastavil a nasával známou atmosféru. Když jsem vstoupil do místnosti, všechny hlavy se otočily mým směrem.

„Taji!“ vykřikla Sade a vytáhla něco z batohu. Byla to mechanická ruka.

„Fuuuj,“ protestovala Ifeoma. „Dej to pryč! My tady jíme, jasný?“

Sade vyskočila a zamířila ke mně. Všichni jí uhýbali z cesty, do toho řinčely talíře. Bo včas zachytil podnos s fufu, aby ho mohl posunout zpět doprostřed. Tolu přestal rýt do hliněného parapetu a jen napjatě sledoval. Sade mi podala kovovou končetinu tak, že mi ji málem narvala do obličeje. Všichni čekali, jak zareaguju.

Emeka zasyčel. „Kdo ví, kdo na to sahal, Sade. Dej to pryč.“

„Našla jsem ji ve Fóru,“ vysvětlovala Sade nadšeně. „Jen tam tak ležela. Je trochu zrezivělá, ale hýbe se pořád dost dobře.“ Ohnula ji v lokti, když vtom z ní začaly odpadávat kusy hlíny a rzi. Ifeoma vyjekla a odskočila od podnosu s fufu. „Není to had,“ vynadala jí Sade.

„Víš přece, co s tím na severu dělají, Sade,“ bránila se Ifeoma. „Jsou to kacíři, nevěřící. Že jo, Bo?“

Bo si beze slova vzal z hromady fufu malou kuličku a koulel si ji v ruce. Seděl ke mně zády, ale i tak bych se vsadil, že se ušklíbl, tak jsem se zasmál taky.

„Arashi za námi nepřijdou a nevypálí naše domovy jen proto, že nějaký bezruký nám nechal svou končetinu válet se na ulici,“ zažertoval jsem. Báł jsem se toho dotknout, ale přesto jsem to udělal, aby ostatní neviděli, že mám strach. Navíc, jak řekla Sade, nebyl to had. Kov, ze kterého byla paže vyrobena, je prý prokletý, znak Nerovnováhy. Pokus člověka nahradit něco, co si Bezejmenný vzal.

Na omak byla chladná. A kromě rýh, kde se zachytila špína, byla hladká jako naše misky na vodu. Prsty jsem přešel po prstech mechanické paže. Klouby byly na dotyk divné, ale nekousaly ani nepálily, jak jsem napůl předpokládal. „Vidíte? Nic to není.“ Hodil jsem ji Toluovi, který vyjekl a kryl si hlavu.

„Taji!“

Všichni se rozesmáli. Emeka přepadl na bok a popadal se za břicho. Zašpinil si košili od fufu, protože si nestihl umýt ruce. Boovi se třásla ramena, jak se snažil skrývat smích. S klidem si umyl ruce, pak se postavil a došel k místu, kde se mechanická ruka válela. Zvedl ji a otáčel ji, aby si ji prohlédl.

„Vyvážená je tak akorát,“ prohlásil z legrace. „U nás doma pracuje většina mužů jako horníci. Mezi nimi je běžné přijít o ruku nebo nohu při dolování kovů pro královskou rodinu. Co je špatného na tom, že nám seveřané dávají takové dárky?“

Vtom jsem si všiml toho malého akiho v rohu. Omar. To je ten, co jsem ho potkal po Jaiově pohřbu. Za celou dobu se ani nepohnul. Byl tak rozrušený, že by ho nějaká umělá končetina nemohla vůbec vystrašit.

Ifeoma to celé pozorovala z druhého konce místnosti. „Však si to povíme, až tě postihne neštěstí. Chvilku to tu nech válet a co nevidět budeme mít všichni v uchu uhlík navíc.“

Zamířil ke mně Bo, ale najednou se postavil ten malý aki v rohu a zatahal Boa za košili.

„Co je to arashi?“

Promluvil tak jemným hláskem, jako by ho nikdy předtím nepoužil. Všichni se na Omara otočili a já cítil, jak je to obměkčilo. Nic nás nedokáže přimět zapomenout na naše neshody, jako malý kluk bez domova, co se právě dozvěděl, že je aki.

„Arashi,“ začal Bo. „To jsou...“

„Jsou důvodem, proč máme práci,“ vstoupil jsem mu do toho a všichni se opět usmáli. „Což mi připomíná...“ Vytáhl jsem svou výplatu a přidržel ji proti světlu. „Je čas dostat zapláceno. U Costy už by mělo být otevřeno.“

Bo máchl rukama do vzduchu. „Ale my jsme zrovna jedli. Nech nás aspoň dojít to fufu.“

„Jezte, co hrdlo ráčí,“ řekl jsem a zamířil ke dveřím, „ale víte, co se říká: Kuj železo, dokud je žhavé.“

Sade mě následovala. „Kdo zaváhá, nebere,“ vykřikla a cestou sebrala své pouzdro s dagou.

I ostatní se zvedli a sbírali své věci, jen Bo stále seděl jak přikovaný.

„Celý den jsem nejedl. Ať tě Bezejmenný potrestá, jestli se to zkazí.“ Kývl směrem k Omarovi. „Uvidíme se pak ve Fóru.“

Přikývl jsem a podíval se na Omara. Úplně valil oči.

„Tak pojď, prcku. Jdeme na vzduch.“

Pohlédl jsem na Boa a zakřenil se. Ten rychle zakoulel očima, ale usmál se.

Když jsem si šel nechat proplatit svůj šek, nemohl jsem použít ten samý trik, co předtím, tedy že bych ukázal kousek potetované kůže, a tím lidi zastrašil. Protože teď jsem tu stál ve frontě s akii. No, a ti už pár takových tetování viděli.

Většina akiů byli mí vrstevníci, což bylo fajn, protože ti ani nezírají, kolik znamení mám, ani mi nepodlézají. Vedle mě stál Omar. Tvářil jsem se, že jsem si nevšiml, jak se u mě drží těsněji než stín.

Chlapec ke mně vzhlédl a špitnul: „Nebeská pěst.“

Zamračil jsem se, ale je to lepší než Světloňoš. „Omar, vid?“

„Jo.“ Natáhl ruku dlaní nahoru. „Nechť tě Bezejmenný ochraňuje, Nebeská pěsti.“

Přejel jsem svou dlaní tu jeho.

Když Omar ruku stáhl, oči mu zářily a já uviděl čerstvé znamení rozzuřené krysy na vnitřní straně jeho zápěstí. Dosud jsem si ho nevšiml. Byl to zřejmě nějaký malý hřích, možná krádež nebo nějaký zlomyslný drb. Ještě si neobstaral ani dagu, dokonce ani pouzdro. Nedovedl jsem si představit, jak se mu nakonec podařilo tu inisisu zabít. Muselo ho to naprosto vyždímat.

„Gratuluju,“ pokynul jsem k jeho tetování. „To je tvoje první?“

Přikývl a najednou mi přišel ostýchavý.

„Jaké to bylo?“

„Co?“

„Zabít ji. Pozřít a tak.“ Už si skoro nepamatuju, jaké to bylo, když jsem byl v jeho kůži, ale vzpomínám si, že sranda to rozhodně nebyla. „Vypadáš jako drsnej kluk. Určitě to byla brnkačka.“

„Bylo to těsně předtím, než jsem tě potkal.“ Omar měl oči upřené na své sandály a kýval sebou tam a zpátky. „Ten běs byl rychlý, ale jakmile jsem překonal strach, věděl jsem, co mám dělat. To horší přišlo až potom, když jsem měl ten hřích pozřít.“ Omar

vzhlédl a z kapsy u košile vylovil váček s šekem. „Mág mi dal tenhle lístek a řekl, že si mám jít sem vybrat peníze.“

Ze šeku jsem vyčetl, že za to dostane jen pár ramzi. Snad se nemusí starat o to, aby poslal peníze na jídlo někomu jinému. Snad se musí postarat jen sám o sebe. Když si začal své tetování úporně škrábat, srdce mi nad ním pukalo.

„Nesmíš si to takhle škrábat. Budeš to mít hodně ošklivé, když s tím nepřestaneš.“

„Ale to se nedá vydržet,“ procedil Omar mezi zaťatými zuby. „Jak... jak se toho mám zbavit?“

„Přestaň to škrábat,“ pokrčil jsem rameny.

„Ne.“ Omar zaváhal a pak si prstem poklepal na spánek. „Tady. Mám hrozný pocit. Jako bych udělal něco špatného. Až na to, že jsem to neudělal.“

Vzal jsem ho za ruku a prsty mu zakryl tetování, aby se k němu nemohl dostat. „Tohle není tvůj hřích. A ty pocity? Taký nejsou tvoje. Mysli jen na sebe, na nikoho jiného.“

Volnou ruku jsem ohnul tak, aby viděl tetování ovinutá kolem mých prstů. „My máme nést tíhu viny, a čím víc o svých hříších přemýšlíme, o tom, co jsme udělali, na co jsme mysleli, tím víc to bolí. Tohle ale nejsou naše hříchy. My jsme je nespáchali. Takže o nich nesmíme přemýšlet. Dává to smysl?“

Z Omarova výrazu mi bylo jasné, že to smysl nedává, ale jednoho dne bude.

„Nemysli na ty, kteří zhřešili. Nemysli ani na hřích, ani na kom byl spáchán. Mysli jen na to, abys zabil inisisu a dostal zapláceno. Co je to jediné na světě, na co bys měl myslet?“

„Já... nevím.“

„Ty sám.“ Pustil jsem mu ruku. Řekl bych, že mi to Omar moc nezbaštil, za což jsem paradoxně rád. Je od přírody skeptický. Jako já.

Rozhlédl se po ostatních akiích kolem. V uších jim zářily uhlíky nebo šperky. A další na náhrdelnících, náramcích či nákotnících, které jim připomínaly minulost. Naopak tetování jim připomínala současnost.

„My už se nikdy nemůžeme vrátit, víd?“ zeptal se slabým hláskem, ale zaslechl jsem v něm i něco pevného. Učí se být našťvaný. „Nikdy nebudeme moct jít domů?“

„Potom, co se ti změní oči? Ne.“ Ani nepamatuju, kdy jsem mamu a babu viděl naposledy. Ten kluk si na to bude muset zvyknout.

„Blíží se drahokamový obřad dospělosti mé sestry.“ Popotáhl a zaťal pěsti. „A já tam nemůžu jít, protože jsem teď aki.“

Tohle já neumím. Většinou má tuhle část na starosti Bo. Jakmile se nějakému akimu stýská po domově nebo truchlí nad životem, který za sebou zanechal, on si ho vždycky vezme stranou a rozveselí ho. On jim pomáhá se přizpůsobit. Já? Já jsem jen ten velký brácha, kterého mají mít všichni za vzor.

Někdo vpředu vykřikl a vtom se celá fronta rozpadla, načež do sebe všichni začali strkat. Instinktivně jsem stáhl Omara za sebe a pak se začal prodírat dopředu. Cestou jsem míjel pěkně potetované akie. Ze zkušenosti jsem věděl, že je jen tak něco nerozhází, ale za to, co jim podle nich patří, se budou rvát až příliš tvrdě. Konečně jsem se prodral na začátek fronty, kde se shromáždila skupinka akiů. Costa, výplatčí s ještěřčím obličejem, seděl za ochrannou bariérou z ocelového pletiva.

„To na mém šeku napsáno není!“ řvala Ifeoma na Costu, jenž tam jen seděl se založenýma rukama. „Mám dostat dva ramzi. Tak to tam stojí.“

Costa se předklonil a ukázal na kus pergamenu přibitého zvenku na jeho boudě. V jednom sloupci byl seznam hříchů a v dru-

hém čísla. „Tohle jsou teď aktuální sazby, vy parchanti. Já o nich nerozhoduju.“

„Včera to ale tak nebylo!“ bouchla Ifeoma pěstí do ocelového plotu.

„Jak máme vědět, co tohle všechno znamená?“ vrčela Sade. „Víte, že většina z nás neumí tyhle nesmysly číst.“

Prosmýkl jsem se dopředu, vytáhl svůj šek a přioplácl ho na plot Costovi přímo před obličej. „Kolik mi dáte? A neopovažujte se mi říct, že to bude míň než šest ramzi.“

Čekal jsem a ztěžka dýchal. Všichni čekali. Nebeské pěsti, Svět-lonoši si nedovolí odporovat.

Costa sklonil hlavu a po chvíli jsem si uvědomil, že se směje.

„Ty bahenní kryso,“ vykřikl jsem a mlátil do plotu, protože to bylo to jediné, co mě napadlo. „Kdo ty sazby změnil? Jak máme vědět, že jsi je sem ty sám nevyvěsil dneska ráno?“

Mluvil jsem dál a dál v naději, že něco zabere. Třeba řeknu něco, co mi pomůže buď změnit jeho názor, nebo uklidnit dav neklidných akiů za mnou. Zraky všech se teď upíraly na mě. „Někteří z nás musí žít dál,“ ztlumil jsem hlas natolik, že mě mohl slyšet jen Costa. „Máme rodiny.“

„Aki? A rodina?“ ušklíbl se Costa. „To zní jako odpověď na hádanku, která neexistuje.“

Rázem ve mně něco přeskočilo. Vytáhl jsem z pochvy dagu, pěkně pomalu, aby to všichni viděli. „Zaplať, co mi dlužíš, nebo tenhle plot rozříznu jako máslo. Potom si promluvíme o těch sáz-bách. Co ty na to?“

Costův pohled zamířil doleva za mé rameno, pak doprava, a když jsem se otočil, až příliš pozdě, uviděl jsem vzadu půltucet strážných připravených vymlátit z nás duši. Bojechtivost ze mě v tu ránu vyprchala. Nestojí to za to. Dagu jsem zasunul zpět a dírou